

har alligevel givet mig Anledning til at sige et Par Ord: Fra Ministerbordet hørte vi fra den højtærede Konseilspræsident Udtalelser, der gik i lignende Retning, som dem vi ere vante til at høre Gang efter Gang i de senere Aar. Finanslovsforlaget, som det her forelægges for os, angiver et Overskud af $3\frac{1}{2}$ Mill. Kroner, men det var ifølge den højtærede Konseilspræsidents Mening fremkommet derved, at man har strøget Udgifter, som ere absolut nødvendige, og paaregnet Indtægter, som ikke kunne ventes at komme ind, og han meddelte os, at Regeringen saa sig nødsaget til at fremkomme med Forslag, der omtrentlig vilde løbe op til et samlet Beløb af $2\frac{3}{4}$ Million Kr., som altsaa vilde formindste det paaregnede Overskud med et saadant Beløb. Denne Udtalelse falder, som jeg allerede har sagt, i en noget lignende Retning, som de, vi ere vante til at høre fra foregaaende Aar. Ganste vist skal jeg erkende, at tidligere er en saadan Udtalelse fremkommen i en noget stærkere Form, idet den Gang efter Gang har lydt til os fra Ministerbordet: Dette Finanslovsforlag er uantageligt, denne Finanslov er absolut uantagelig o. s. v. Jeg skal erkende, at dette Ord „uantagelig“ fra Ministerbordet under visse Forudsætninger kunde have noget paa sig, og til en vis Grad være berettiget. Det kunde jo betydde: Den nuværende Regering tør ikke paatage sig Ansvar for Regeringens Førelse med en saadan Finanslov; vil Rigsdagen ikke gaa ind paa en Finanslov med et andet Indhold, ere vi nødsatte til at gaa vor Vej. Hvis det var Meningen med Ordet „uantagelig“, kunde jeg og andre Medlemmer som sagt finde det berettiget. Forholdene kunde jo være saaledes, at adskillige mulig vilde beklage en saadan Nødvendighed, men ikke desto mindre maatte man respektere en saadan Opfattelse, der var i fuldstændig Overensstemmelse med den ensstemmige Opfattelse af Forholdene i 1865—66, og hvad der lød fra Ministerbordet i 1849, da man forhandlede om den nuværende Grundlovs § 49. Da lød det jo fra Ministerbordet, at den Regering, der ikke kan faa de fornødne Midler bevilgede til Statsstyrelsens Førelse, maa gaa sin Vej, og dette maa fremdeles blive Tilfældet med enhver Regering, der ikke er i Stand dertil, og endvidere lød det fra Ministerbordet samtidig, at det var utænkeligt, at den Tid skulde komme her i Landet, at vi skulde faa en Regering, der vilde blive siddende, uagtet den ikke havde faaet de fornødne Midler bevilgede til Statsstyrelsens Førelse. Jeg siger, som sagt, at hvis det var Meningen

med Ordet „uantagelig“ vilde jeg respektere det, men dette Ord fra Ministerbordet, betyder jo ifølge de sørgeligt indbundne Erfaringer fra de foregaaende Aar noget andet. Det betyder jo nemlig dette, at vil Rigsdagen ikke bevilge, hvad Regeringen anser for nødvendigt til Statens Styrelse, saa tager den selv. Denne Regering har jo Gang efter Gang stadfæstet denne Betragtning i Handling, og jeg er berettiget til at antage, at det samme vil gentage sig i Aar, at hvis vi ikke faa en ordinær Finanslov til 1ste April, tager Regeringen atter selv. Jeg ved nok, at naar man fremdrager den Slags Ting, saa er der visse Folk, der trække paa Skuldrene og sige: Storpolitik! Men jeg har det imidlertid saaledes, at jeg vilde finde det uforhørligt, hvis jeg nogen Ginde blev træt af at protestere mod denne Opfattelse, denne Betragtning, og jeg tror, det vil være saarende for det bedste i vort Folk, om Protesten mod en saadan Færd døde ud i Danmarks Rigsdag, og derfor vil jeg anse det for min Pligt i Overensstemmelse med mit Hjertes Trang at tage til Gemme mod en saadan Opfattelse. Jeg ser ikke rettere, end at, naar det Sprog lyder fra Ministerbordet, et saadant Magtsprog, saa umuliggør det enhver Forhandling.

Naar det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen), der havde Ordet før mig i Dag, talte om den saglige Forhandling, der har været ført i en Række af Aar, og gerne havde Lyft til at prise den, saa vil jeg sige, at det er i Virkeligheden ikke nogen saglig Forhandling, der har været ført i de forløbne Aar. Den virkelige Forhandling kan ikke føres paa den Grund, vi leve paa, paa Provisoriet's Grund. Det er kun uegentlig, at de Herrer kunne falde sig Forhandlingsmænd og tale om det forhandlende Venstre og de forhandlende Partier, det er kun uegentlig, at vi under saadanne Forhold kunne tale om Forhandlingspolitik. En virkelig Forhandlingspolitik kan ikke føres paa det Grundlag. Jeg læste forleden i et Højreblad en Artikel, som har spillet en vis Rolle i den senere Tid, idet den er gaaet igennem saa godt som alle Landets Blade. I denne Artikel stod der bl. a., at man i de senere Aar levede i Haabet om et politisk Forlig, og det var Grunden til, at man gentog den tragikomiske Komædie i Folketinget og den Færc i Landstinget — det er ikke mine Ord, men en Højrepolitikers Ord — med Provisoriet's Behandling. Jeg skal ikke nægte, at denne Sætning i min Betragtning er i god Overensstemmelse med Sandheden. Jeg kan ikke se rettere, end at det i høj Grad ligner en Komædie, vi have